

[Finansministeren.]

dette Forhold, og at man ingen Skade gør, selv om man ved at regulere dette fremkalder en Prisstigning inden for det øvrige Samfund. Men lige saa rigtigt er det, at hvis der paa Lønomaadet sker saadanne Reguleringer, er de heller ikke til Skade for Samfundet, hvis Reguleringen paa naturligt Maade passes ind i den almindelige Økonomi.

Nu maa man, specielt naar der er Tale om Tjenestemændene, have Opmærksomheden henvendt paa, hvordan man fra det offentlige Side søger at skaffe Midler til Dækning af de Udgifter, der følger med, idet de jo skal tages gennem en Beskatning paa de store Indtægter, specielt de store Merindtægter, som er fremkommet gennem Verdenskonjunkturerne og Konjunkturerne herhjemme, og som derfor ganske naturligt skal bidrage til Reguleringen af dette Forhold. Naar der tales om, at en saadan Lønregulering medfører forøget Arbejdsløshed, tror jeg dog, det ærede Medlem bør gøre sig klart, at den i alt Fald ikke formidsker Købeevnen. Lige saa lidt som en Forbedring af Landbrugets Priser giver Arbejdsløshed, fordi den styrker Landbrugets Købeevne, lige saa lidt vil en Regulering som den, der her er Tale om, paa nogen Maade svække Købeevnen, men tværtimod styrke den hos visse Kredse af Befolkningen. Det samme gælder Reguleringen af Lønninger paa det almindelige Arbejdsmarked. Og det tror jeg, man maa gøre sig klart, at i de Tider, vi lever i — dette er jo ogsaa anerkendt af mange ansete Økonomer — spiller det en stor Rolle, at Købeevnen søges opretholdt paa en saadan Maade, at man er i Stand til at sikre et sundt og naturligt Kredsløb inden for Samfundøkonomien. Jeg tror altsaa, det ærede Medlem kan føle sig beroliget med Hensyn til de Virkninger, som denne Lov vil øve paa den almindelige Økonomi.

Det ærede Medlem gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om Antallet af Tjenestemænd. Dertil er kun at sige, at vi har de Tjenestemænd, der skal til for at løse de Opgaver, som Samfundet nu engang har taget op. Selv om der maaske mellem det ærede Medlems Parti og mit Parti kunde være nogen Forskel i Opfattelsen af, hvilke Opgaver der maa tages op, tror jeg ikke, at det ærede Medlem i Øjeblikket vilde være i Stand til at paavise ret mange Opgaver af nogen virkelig Betydning, som det ærede Medlem vilde mene Samfundet kunde nedlægge. Hvis det ærede Medlem f. Eks. tænker paa Valutacentralen, saa er dette jo

kun en ringe Ting, og for øvrigt er der slet ingen Tjenestemænd ansat i den, saa den kommer ikke engang i Betragtning her.

Til det ærede 10de Medlem for 5te Kreds (Olaf Nielsen), der talte som Ordfører for Det konservative Folkeparti, vil jeg gerne sige, at det under Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag i allerhøjeste Grad har forbaavset mig, at man fra konservativ Side har indtaget det Standpunkt, som Tilfældet har været. Forholdet er jo det, at der er ført Forhandlinger mellem Regeringen og samtlige forhandlingsberettede Organisationer, lige fra de laveste til de højeste Embedsmænd. Disse Forhandlinger er ført i to Møder, og mellem disse to Møder var der en Forhandling mellem samtlige Organisationer indbyrdes, hvor man blev enig om en samlet Optræden over for Regeringen, og hvor man netop — og det har man ogsaa gjort bagefter — i allerhøjeste Grad lagde Vægt paa, at man naaede til denne samlede Forstaaelse blandt Tjenestemændene indbyrdes. Paa Basis deraf blev der saa sluttet den Aftale, som foreligger til Behandling her i Dag. Nu tror jeg rent principielt, at det baade for Tjenestemændenes Skyld og for Statens, for de offentlige Interessers, for Finansernes Skyld er meget betænkeligt, at man, naar der er truffet en saadan Overenskomst, fra et politisk Partis Side siger: Det kunde de højere Tjenestemandorganisationer have gjort meget bedre, de har baaret sig daarligt ad, da de skulde varetage deres Kollegers Interesser, vi ønsker, at denne Aftale tilsidesættes, og at der ydes et Beløb af 2 Mill. Kr. mere — ganske vist med den mærkelige Tilføjelse: Vi vil ikke være med til at stemme for hverken det oprindelige Beløb eller de 2 Mill. Kr. mere, men vi mener rent principielt, at denne Sag burde være løst paa en anden Maade. Jeg tror, at det baade i denne Situation og med Henblik paa Fremtiden er en farlig Fremgangsmaade, man her er slaet ind paa, saaledes at udsætte en vis Kreds af Organisationer for, at det, de søger at komme til Rette med deres Kolleger og med Regeringen om, kan de risikere bagefter at faa underkendt, ikke inden for deres egen Kreds, men ud fra rent politiske Interesser, ud fra Ønsket inden for et politisk Parti om at faa Lejlighed til at gøre Overbud. Jeg tror, man maa gøre sig klart, at det er en meget farlig Fremgangsmaade, man her fra det konservative Partis Side er slaet ind paa.

Naar man saa siger, at Linien i det System, der er nedlagt i Lønningsloven, her brydes, er dette slet ikke rigtigt. Fra Rege-